

Yetim Bir Gönlün Bayramı 1

– kul mehmet · 31 Temmuz 2014

Yetim Bir Gönlün Bayramı

Ağlamaklı bir ramazan bayramının sabahında yetimliğin çığlık sızısı ile uyandı. Düşe kalka hayata devam ederken her bayramda aynı anne babasızlığın sızısı yüreğini yakıyordu.

Her bayram sabahı titreyerek anne baba hasreti ile uyanır kalabalık şehrin mahallenin içinde kaybolup gidiyordu.

Bayram sabahları hiç uykudan uyanmak istemiyordu küçük elif, ama nedense arife günü ve bayram sabahına kadar gözüne uyku girmiyordu.

Yetim hanenin koğuşunda karanlık bir köşede soğuk betona oturarak sabahı zor ederdi. Zamanın sessizliğinde yetimliği feryat eder, bu kimsesizliğini kimse görmesin diye saklanacak bir oda bulamazdı.

Zamana yalvaran gözlerle bakarak anne ve babasını bir daha görmek ve bayramlarda geri getirmesi için yüce Allah'a dua ederdi.

Bayram süresince anne ve babasının ismi dilinde düşmediği gibi gözünde yaşlarda döküle döküle gözleri kan çanağına dönüşürdü.

Hasretlik ile yanan yüreği vuslatı arar iken, annesi ve babası ile mutlu günlerini düşler bir an mutlu olurdu yetim elif.

Defalarca yetimliğin resmini çizmişti, çizdiği resimde iki damla gözyaşı vardı. Ah ağlayacak bir omuza ne kadar hasretti, sevgi ile sımsıcak bakacak bir çift göze ne kadar muhtaçtı ama yoktu. Ağlayan bir çift göz teselli verecek omuzdan mahrum bir yetim elif.

Güz yaprakları gibi hayalleri solmuştu anne ve babasını kaybedince. Hangi köşeye baksa gülümseyen annesi kendine kollarını açmış bekleyen anne ve babasını görüyordu. Koskocaman şehirde yurttan sahte gülücüklerden başka hiçbir şey yoktu.

Hayalleri vardı yarınları için okuyarak anne ve babasına hayırlı bir evlat olacaktı ama olmadı... Bu duygular içinde sabah ezanı okunurken oturduğu soğuk betonun üstünde kalkarak dışarıya çıktı.

Pırıl pırıl bir bayram sabahı vardı. Yetim hanenin bahçesinde yürümeye başladı.

Mehmet Aluç

Mümin tövbe ile merhamet ister Rabbin'de affı için

Selam ve dua ile...